

VADER, MAAK ONS EEN

"Manifest voor eenheid"

Een boekje over eenheid onder christenen
door Ignace Demaerel, april 2012

Een uitgave van Pray4belgium, in samenwerking
met de Evangelische Alliantie Vlaanderen

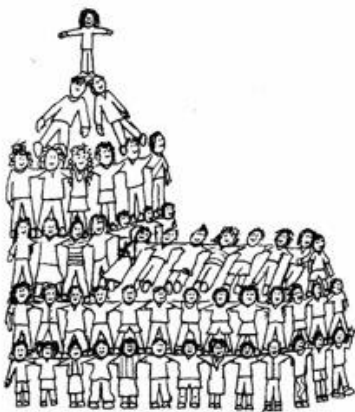
60 verfrissende gezichtspunten, met vele tips,
gespreksvragen en gebedsonderwerpen

64 blz, fris geïllustreerd

Prijs 5 € (+ verzending = 6,50 €)

In vogelvlucht doorheen het boekje... (de grote lijnen)

"Eenheid"... hmm, een vaak gebruikt woord onder christenen! Er wordt regelmatig over gepreekt en gezongen, en iedereen erkent dat het heel belangrijk is. Maar is het daarom vandaag goed gesteld met de eenheid onder christenen en christelijke kerken? Dat hangt er van af **hoe hoog je de lat legt**... En bovendien, wat bedoelen we eigenlijk wanneer we over eenheid spreken? Hoe ver gaat eenheid en waar ligt de grens? Maar de cruciale vraag is: **waarom is het voor Jezus zó belangrijk** dat Hij er op de laatste avond van zijn leven driemaal voor bidt (Joh. 17:11-23)?

Op sommige gebieden lijkt er een toename van eenheid

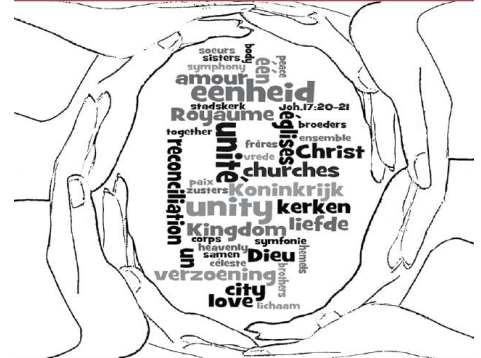
merkbaar, meer samenwerking en overbruggen van kerkelijke muurtjes. Van de andere kant is het **beschamend** om te zien om welke (futiele?) redenen christenen in het verleden soms ruzie gemaakt hebben. Was het een strijd om de waarheid of om het eigen gelijk, om Gods Woord of om menselijke tradities en

eigen posities? Waarom waren de hoofden vaak zo heet en de harten zo koud? Gelukkig, we gooien elkaar vandaag niet meer op de brandstapel voor zulke zaken, maar is alles daarom OK? Hebben we Jezus' (oneindig hoge) norm al bereikt dat we "één zijn zoals de Vader en de Zoon één zijn" (Joh. 17:21)?

Verdeeldheid is één van de **meest succesvolle strategieën van de boze** om de Gemeente van Christus te verzwakken en haar geloofwaardigheid en getuigenis onderuit te halen. Verdeeldheid móét ons pijn doen als we van Jezus' Lichaam houden. En we zijn er allemaal in een of andere mate schuldig aan. Enkel een grondige bekering, schuldbelijdenis en vergeving kunnen dit kwaad met wortel en tak uitroeien en genezing brengen. Verdeeldheid is in de loop der generaties tot een "**bolwerk**" geworden, een muur van negatieve redeneringen, waarin sommige stukken waarheid vermengd zijn met onwaarheden,

VADER, MAAK ONS ÉÉN
"Manifest voor eenheid"

60 verfrissende gezichtspunten,
met tips, vragen en gebedsonderwerpen

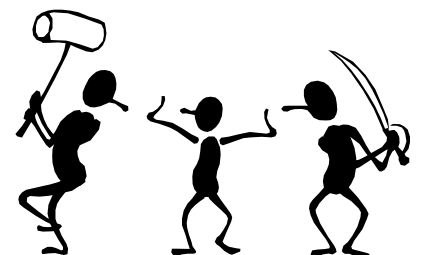

Een uitgave van Pray4belgium
in samenwerking met de
Evangelische Alliantie Vlaanderen

Ignace Demaerel - april 2012

Spreker: "Ik wil 47 goede redenen noemen waarom we als christenen één moeten zijn. De eerste is dat Jezus zelf ervoor gebeden heeft... Hoeven de andere 46 nog genoemd te worden?"

eenzijdigheden en karikaturen. Maar gelukkig, bolwerken kunnen ook weer afgebroken worden omdat onze wapens geestelijk zijn en "krachtig voor God" (1 Kor. 10:4). Verdeeldheid kunnen we beschouwen als één van de **geestelijke reuzen**, van de duistere "overheden, machten en krachten" (Efeziërs 6:12) die Gods koninkrijk proberen te ondermijnen. Wie de verwoestende gevolgen van verdeeldheid "gezien" heeft, kan niet anders dan in zijn hart een heilige woede krijgen tegen deze werken van duisternis. We hebben dringend nood aan **reuzendoders!**

Eenheid is hard werk! Het is iets waarvoor we **actief moeten kiezen**, iets waarvoor we stappen moeten zetten. We moeten muren met eigen handen afbreken, omdat we ze ook met eigen handen gebouwd hebben! Aan de andere kant is eenheid **100% Gods werk**: alleen Hij kan een goddelijk niveau van eenheid in onze harten bewerken. Daarom mogen we er eerst en vooral voor bidden, maar in dat gebed zijn we dan ook in het best denkbare gezelschap (dat van Jezus!) en hebben we de zekerheid dat ons gebed verhoord zal worden.

Eenheid moeten we trouwens niet zoeken, maar **bewaren**: als christenen hebben wij ongelooflijk véél gemeenschappelijk (één lichaam, één Geest..., één God en Vader: Efeze 4:1-3). Hoe moeilijk kan het dan zijn om één te zijn als we ons op deze zaken focussen i.p.v. op de kleine dingen waarin we verschillen?

De eerste strijd i.v.m. eenheid is vaak al om **één te zijn met onszelf**, in ons

eigen hart, tegen innerlijke verdeeldheid, en dit is al een levenslange strijd op zich! Maar het geheim om te groeien naar innerlijke éénheid, is om eerst **één te worden met Jezus**. Vandaaruit kunnen we groeien in eenheid met anderen om ons heen. Eenheid wordt reeds gemaakt of gebroken **in ons denken en ons spreken**: we zijn medeplichtig aan verdeeldheid als we bijv. roddels over andere gemeenten en christenen aanhoren en er niet tegen in gaan; of als we oordelen en bekritisieren...

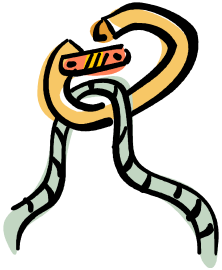
Verdeeldheid ontstaat ook vaak door verwondingen vanwege andere christenen. In dat geval is het onze opdracht om deze bij God te brengen en **te laten genezen**: als we onszelf niet (laten) verzorgen, zullen etterende wonden ontstaan die nog generaties lang pijn blijven veroorzaken en gesprekken hypothekeren.

Er zijn veel misverstanden rond eenheid. Sommigen denken dat je het over alles *eens* moet zijn om *één* te kunnen zijn. Niets is minder waar: zelfs in een huwelijk is dit niet eens zo. Eenheid willen bouwen op gelijkheid van **theologische leerstellingen** is zoals de **toren van Babel**: er komt spraakverwarring van en het wordt alleen maar erger. Dit is het gevolg van een **Grieks denken** dat de kerk is binnengeslopen, en dat alles in hokjes en vakjes wil forceren, in formules en dogma's. "De letter doodt...", zei Paulus al. Bovendien zijn theologische debatten nooit puur "intellectueel", maar meestal verweven met de context van (machts)posities, het streven naar erkenning of prestige. Het zou intellectueel eerlijker zijn om deze irrationele onderlaag te erkennen. Eenheid heeft éerst te maken met liefde, en pas dan met verstand. Het gaat om **het hart en niet om het hoofd**. Waarom vinden we het zo moeilijk om aan tafel te zitten met een broeder die een (lichtelijk of zelfs ernstig) andere Bijbelinterpretatie heeft, als Jezus ons zelfs gebiedt onze vijand lief te hebben?

Een schoolvoorbeeld van hoe **de eerste christenen** een theologisch conflict oplossen, vinden we in Handelingen 15:1-21 (het apostelconcilie over de besnijdenis), waaruit we veel gezonde principes kunnen leren over hoe we er wél goed mee kunnen omgaan. Christelijke eenheid is veel **méér dan elkaar tolereren**: "Ik laat hem met rust, en hij laat mij met rust" is hoogstens een afwezigheid van vijandschap. We kunnen pas echt zeggen dat we één zijn, wanneer we gráág met die ander samen zijn en van harte zijn welzijn en groei op het oog hebben. Iemand liefhebben betekent niet dat we die ander in alles sympathiek vinden, en het met hem in alles eens zijn! Diepe eenheid krijg je pas als je een relatie hebt **op het niveau van de geest**: als je elkaar naar de geest kan

bekijken i.p.v. naar het vlees (2 Kor. 5:16) of naar de ziel. Als je "**Christus in de ander**" kan zien, zie je het beeld van God in hem, zijn goddelijke bestemming.

Een zeer krachtige vorm van eenheid zien we in **een verbond**: twee (of meer) mensen "verbinden" zich aan elkaar, en beloven elkaar plechtig trouw door dik en dun. Je kan het vergelijken met twee bergbeklimmers die zich met een touw en musketons aan elkaar vastklikken: de één kan het leven van zijn makker redden, maar hem ook in zijn val meesleuren! Het duidelijkst zie je dit uiteraard in een huwelijk. Maar eigenlijk hebben alle christenen al een verbond met elkaar – of ze het willen of niet, of ze het leuk vinden of niet - omdat ze in hetzelfde verbond met Jezus zitten. In een peloton soldaten in de oorlog bestaat er een soort erecode dat ze

voor elkaar door het vuur gaan en nooit een makker zullen achterlaten. Wanneer een gemeente geleid wordt door **een leidersteam**, gaat er zoveel meer kracht vanuit als dit team zich op gelijkaardige wijze aan elkaar verbonden heeft.

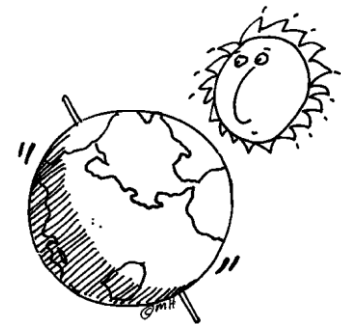
T.E.A.M.: "Together Each Achieves More"

We kunnen als christen ook op verkeerde manieren aan eenheid werken en daardoor de verdeeldheid bevorderen. "**Wie niet met Mij bijeenbrengt, die verstroot,**" waarschuwde Jezus in Mattheüs 12:30. Het vraagt goddelijke wijsheid en geduld, en het is niet iets waaraan je zomaar begint. Aan echte eenheid bouwen we wanneer alléén Jezus centraal staat, en wij onszelf, onze meningen, bedieningen of organisaties telkens opnieuw aan zijn voeten kunnen leggen en onderschikken aan het geheel.

Verdeeldheid ontstaat gemakkelijk wanneer bij de herder (de voorganger van de gemeente) de gezonde bezorgdheid om zijn schapen doorschiet tot een "**geest van controle**" en hij "heerschappij voert over hun geloof" (1 Petrus 5:3). Ook denominaties bouwen **beschermende muurtjes** rond gemeenten om eenheid te brengen onder gelijkgezinden; maar wanneer deze muurtjes te hoog worden, werken ze weer scheidend naar andere kerkelijke families toe. En muren die zo hoog worden dat je er niet meer over kan, worden tot een gevangenis. Wanneer we ons in relaties met andere christenen **laten leiden door angst** i.p.v. door liefde, door **wantrouwen** i.p.v. vertrouwen, denken we al niet meer vanuit God.

Eenheid wordt gemakkelijker zichtbaar als je je oog véerder richt dan de dagelijkse kortetermijn doelen, als je naar het hogere plan kijkt, de lange termijn, **het ruimere, eeuwige perspectief**, en niet meer gericht bent op onmiddellijk succes (soms ten koste van anderen). In dat opzicht hebben we allemaal een

Copernicaanse omwenteling nodig: Gods Koninkrijk draait niet om mij, mijn kerk, mijn bediening of mijn denominatie, maar alle kerken, bedieningen... draaien rond God. Alleen Zijn plan telt, alleen Zijn eer is van belang, alleen Zijn perspectief is het enige juiste! Elk van ons moet zich oefenen in dit soort "**koninkrijksdenken**", d.w.z. dat we Gods visie op zijn Gemeente in ons systeem moeten krijgen. Wij hebben als mensen zo gemakkelijk de neiging om gewend te raken aan de bestaande (gebroken) situaties en erin te berusten: "zo gaat het nu eenmaal". Maar als we niet meer geloven in het onmogelijke, niet meer gaan voor Gods norm, blijft alles bij het oude.

Verdeeldheid is in veel opzichten **een luxeprobleem**: in oorlogstijd kan je het je niet permitteren om te ruziën over details. Als in de eindtijd de **verdrukking** toeneemt, zullen alle christenen en gemeenten elkaar zeer hard nodig hebben. We kunnen beter één worden op vrijwillige wijze dan "op de harde manier" (gedwongen door vervolgingen). Onze eenheid zal ook kwalitatief sterk moeten zijn: als ze

We zijn veroordeeld tot eenheid!

een zwak fundament heeft, zal ze niet standhouden bij het schudden of "wankelen van alle dingen" (Hebr. 12:26). In een wereld die steeds meer **individualistisch** wordt en uit elkaar valt, zal het een onmiskenbaar getuigenis zijn als men gemeenschappen ziet waar nog echte liefde regeert. Christelijke gemeenten zijn geroepen om **zeldzame eilanden van warmte** te zijn in een koude, kille maatschappij.

Wanneer we elkaar "broers en zussen" noemen, is dat hopelijk méér dan vrome woorden. Maar als we één grote familie zijn, kunnen we onze Vader geen groter plezier doen dan allemaal (minstens enkele malen per jaar) voltallig samen te komen in een **grote familiereünie!** Het feest zal voor Hem pas áf zijn wanneer niemand ontbreekt. God gaf het gebod voor alle Israëlieten om **driemaal per jaar** samen te komen in Jeruzalem voor de grote feesten. Alle twaalf stammen kwamen dan samen en versterkten hun onderlinge samenhang.

Eenheid is een absolute **voorwaarde voor opwekking**. Bij de wonderbare visvangst (Lukas 5:1-11) kon één boot de vangst onmogelijk alleen binnenhalen. Een verdeelde gemeente is zoals **een visnet vol gaten**: je kan langs de ene kant veel vis binnenhalen, ze ontsnappen toch langs de andere kant. Als de vijf bedieningen (evangelist, herder, leraar, profeet, apostel) niet harmonieus samenwerken, zal veel vrucht verloren gaan.

Eenheid tussen christenen van **verschillende nationaliteiten** is een ander hoofdstuk. Omgaan met een broeder of zuster uit een ander land, ander ras, ander werelddeel is soms een uitdaging. Beoordelen we de ander naar de buitenkant, naar zijn huidskleur of identiteitskaart, of zien we zijn hart, de binnenkant, dezelfde liefde voor God die we gemeenschappelijk hebben? Zit er nog een restje nationalisme en superioriteitsgevoel, of worstelen we omgekeerd met minderwaardigheid? Waar zit mijn echte identiteit? Hoeveel is ons **hemelburgerschap** ons eigenlijk waard? Wanneer iedere christen éérst christen is (burger van Gods koninkrijk) en dan pas Belg, Amerikaan, Congolees... dan ziet de relatie er heel

anders uit. Jezus "heeft met zijn dood de twee werelden één gemaakt, de muur van vijandschap ertussen afgebroken..." (Efeziërs 2: 14-15). Als Hij dat toen tussen Joden en Grieken kon, tussen slaven en vrijen, waarom zou Hij dat vandaag niet kunnen tussen Vlamingen en Walen, Belgen en Afrikanen enz.? De gemeente zal op deze wijze het uitverkoren instrument zijn om Gods "**veelkleurige wijsheid**" (Efeziërs 3:10) bekend te maken aan een wereld die worstelt met vele vormen van nationalisme en racisme. **Jezus** kon in ieder geval omgaan met alle soorten mensen: de Romeinse hoofdman, de Kanaänitische vrouw, de Samaritaan, een prostituee, de hogepriester, een zeloof, een tollenaar ... Hij was een man zonder muurtjes en **dacht niet in hokjes**.

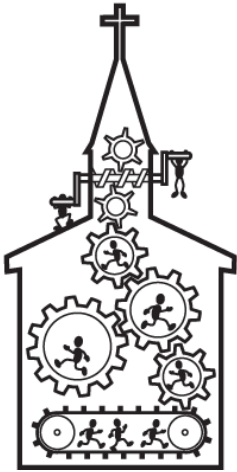
Alleen omgaan met mensen van je eigen strekking leidt tot **geestelijke inteelt**, wat leidt tot verzwakking. Het beste geneesmiddel hiertegen is om regelmatig boeken te lezen, conferenties te bezoeken, samen te werken met andersgelovenden: dit zorgt voor **genetische verrijking!** Want elke kerkelijke familie heeft bepaalde talenten en gaven, die ze in sterkere mate heeft dan andere kerken, en we kunnen hier best ons voordeel mee doen.

In Matt. 18:19 belooft Jezus ons a.h.w. een blanco cheque van gebedsverhoring op éénparig gebed. Voor het woord "éénparig" staat in het Grieks "**symphoneo**", letterlijk "samen-stemmen". Een prachtige uitvoering van een "symfonie" is het resultaat van een indrukwekkend proces van veel verschillende instrumenten en stemmen die samen smelten tot één harmonieus geheel tot eer van God.

De vergelijking van Paulus van **het lichaam en de ledematen** (1 Kor. 12) leert ons dat we niet op de juiste manier verbonden kunnen zijn met het Hoofd, als we niet op de juiste manier verbonden zijn met de andere ledematen. De realiteit toont dat vele christenen hun plaats in het Lichaam niet kennen, of niet bereid zijn die in te nemen, of weigeren verbonden te worden met die of die christen... Kortom, zulk lichaam is op vele plaatsen ernstig **gehandicapt** en functioneert maar op 10-20-30...% van zijn volle potentieel.

Een moderne parabel zou een gemeente vergelijken met een "**geassembleerde auto of vliegtuig**": elk auto-onderdeel heeft op zich geen enkel nut en kan niet functioneren, maar

elk deel op de juiste wijze geassembleerd, geeft een geweldig krachtige machine.

Samenwerken is vaak ook gewoon kwestie van **gezond verstand**, wat we zien in de economie. Bedrijven **fusioneren**, holdings en banken nemen elkaar over... omdat ze beseffen dat ze anders hun **marktaandeel** zullen verliezen. Ze doen dit niet uit liefde voor elkaar, maar uit **welbegrepen eigenbelang**. Moeten christenen dit dan niet des te meer doen omwille van het welbegrepen belang van hun Heer?

Eenheid tussen gemeenten is ook te vergelijken met **stedenbouw**: als er in een stad geen stedenbouwkundig plan bestaat of geen regels zijn voor urbanisatie, ontstaat een gedrocht van een stad: een **kakofonie** van stijlen en materialen. Er mag en moet in Gods koninkrijk ruimte zijn voor veel creativiteit, originaliteit en veelkleurigheid, maar er is **een minimum**

aan respect voor elkaar en voor het geheel nodig. Welk is de motivatie van iemand die een nieuwe gemeente gaat planten in een stad? Is het enkel en alleen de eer van God,

de liefde voor verloren mensen en de uitbreiding van zijn koninkrijk? Of zit er soms een dosis ambitie in, "*afgunst en rivaliteit, ... geldingsdrang*" (Fil. 1:15-17)? In een bepaalde stad in Zuid-Amerika bestond er een goed functionerende "**stadskerk**", d.w.z. een platform van alle christelijke leiders van die stad. Toen er een nieuwe gemeentestichter in de stad aankwam, nodigden ze hem uit voor hun vergadering. Hij verwachtte een vijandige houding en kritische vragen zoals: "Zijn er nog niet genoeg kerken in deze stad? Waarom kom jij in onze vijver vissen?"... Maar integendeel,

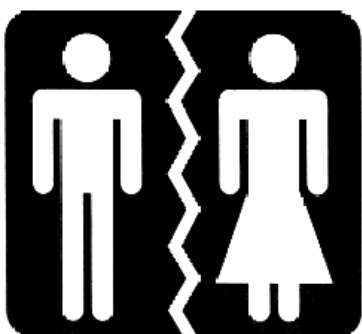
hij werd hartelijk welkom geheten, er werd gezamenlijk voor hem gebeden, hij werd bedankt en geholpen met veel goed advies. Tja, zo kan het dus ook?

Voor eenheid tussen kerken moet je **uit je comfortzone** durven stappen, de vertrouwde nestgeur verlaten, en leren omgaan met een **andere "kerkelijke taal"**, een andere spiritualiteit, cultuur, stijl... die meestal niet "beter" of "slechter" is, maar gewoon "anders".

Eenheid heeft er alles mee te maken **hoe "ruim" ons hart is** voor onze medemens. Daarom zegt Paulus tegen de Korinthiërs: "...*ons hart staat wijd open, bij ons vindt u niet te weinig ruimte, maar in uw binnenste is het te eng... u moet ook ruimer worden*" (2 Kor 6:13): innerlijke verbouwingen zijn soms nodig.

Als wij andere christenen onze "broeders en zusters" noemen, geeft dat ons een verantwoordelijkheid om naar hen om te zien: we zijn wel degelijk "**onze broeders hoeder**" (Gen. 4:9)! **Onverschilligheid**, niet geïnteresseerd zijn in de ander... is soms dodelijker voor een relatie dan haat.

Bij **scheuringen** en kerkplitsingen onder christenen speelt meestal veel meer dan theologie: onderhuids zit er veel (half-onbewuste) psychologie te roeren: persoonlijke gekwetsheden, onverwerkte zaken en verwondingen uit de eigen jeugd, negatieve ervaringen met bepaalde christenen waardoor we "allergisch" reageren op gelijkaardige personen. En in de theologische debatten zijn we aan het schieten op een **karikatuur**, een (zwaar) overdreven en eenzijdige voorstelling die we zélf gemaakt hebben van de ander. Een scheuring is vaak **zoals een**

(v)chtscheiding: als er hoogoplopende conflicten zijn, worden de elementaire regels van communicatie aan de laars gelapt. Hoe komt het toch dat bemiddeling **onder christenen vaak moeilijker** is dan bijv. in de wereld? Leggen we de lat soms onmogelijk hoog naar elkaar? Vergeten we die ander de genade te gunnen, die we zelf zo hard nodig hebben? Of is het omdat wij onze eigen

opvattingen te gemakkelijk op één lijn stellen met de Bijbel zelf, ze als onfeilbaar beschouwen? In bepaalde situaties is een scheuring onvermijdelijk, maar zijn dan éérs álle (!) andere middelen uitgeput? Elke scheuring zou gepaard moeten gaan met veel verdriet om Jezus' Lichaam, liefde, zachtmoedigheid en eerlijk zelfonderzoek.

Natuurlijk staan er in de Bijbel ook teksten die waarschuwen tegen **dwaalleraars**, maar het jammere is dat die Bijbelteksten in bepaalde groeperingen veel méér gewicht kregen dan de Bijbelteksten die ons aanmanen tot eenheid. Bij theologische discussies over ware en valse leer komt altijd de vraag op wanneer sprake is van wezenlijke of bijkomstige geloofspunten: waar loopt het exacte lijntje tussen die twee? Maar wie heeft **de juiste meetlat** hiervoor? Lopen wij ook niet het gevaar om de mug uit te ziften en de kameel door te slikken?

Zelfs in de **naamgeving** van onze kerken zit soms al een stuk oordeel en verdeeldheid: vele namen van kerken zijn ontstaan als een manier om zich af te zetten tégen een andere kerk (bijv. "het volle evangelie"). Een grote dosis **genade en bescheidenheid** (zelfrelativering) is als olie die de radertjes van de machine veel soepeler doet draaien. "De ander hoger achten dan onszelf" is een gouden remedie tegen trots.

Als we een onopgelost conflict hebben met iemand anders, raadt Jezus ons hierbij ten stelligste aan om dit geschil **in der minne te regelen** terwijl we nog onderweg zijn naar het gerechtshof (Matt. 5: 23-26); anders zal de prijs later véél hoger zijn!

Verzoening, ons ongelijk toegeven, de eerste stap zetten naar de ander, trots belijden, vergeving vragen... het zijn niet onze favoriete bezigheden. Het doet op het ogenblik zelf **pijn aan ons vlees**, maar achteraf is het heel bevrijdend. Maar die irritaties van het samenwerken met andere christenen werken mee ten goede (Rom. 8:28): eigenlijk zijn ze noodzakelijk voor onze geestelijke groei, voor het **bijschaven** van ons karakter en het "slijpen" van onze nieuwe mens.

"Zoals men ijzer scherpt met ijzer, zo scherpt een mens zijn medemens." (Spreuken 27:17)

Vurige, gepassioneerde leiders kunnen een grote menigte een heel eind verder leiden, maar hun gedrevenheid kan ook gevaarlijk zijn, namelijk wanneer een dosis menselijke passie vermengd raakt in de heilige passie voor God: zulk "**vreemd vuur**", zelfzuchtige ambities binnen Gods koninkrijk is de grootste vijand van de eenheid: ze leidt tot competitie, rivaliteit en het bouwen van eigen koninkrijkjes.

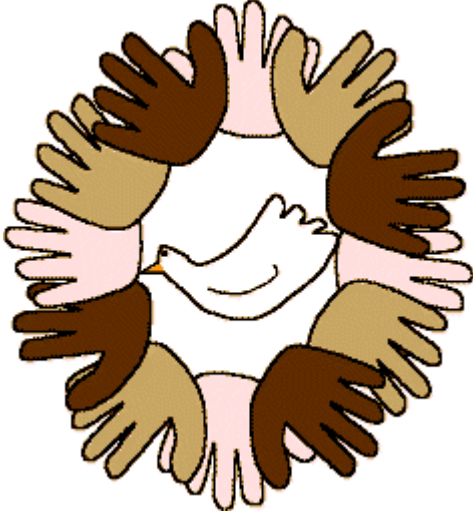
Verdeeldheid is ook het gevolg van een **individualistische tijdsgeest**: veel westerse christenen moeten bevrijd worden van het verengde individualistische denken van deze tijd, en weer leren Gods plan voor **collectieve** lichamen (stammen, steden, volken) te zien, zoals de Bijbel dit ook op vele plaatsen leert. De grote opdracht van Jezus is ook niet dat "zieltjes" gered worden, maar **volken** tot discipel worden (Matt. 28:19), dat een land "getransformeerd" wordt door het Woord van God: dat Gods koninkrijk komt, zijn wetten gerespecteerd worden, in dat land net zoals in de hemel. Voor zulke "collectieve opdracht" is **collectieve autoriteit** en dus eenheid nodig.

Dit is de achterliggende idee van een "**stadskerk**": alle gemeenten in die stad leren als één kerk samen op te treden, met één stem te bidden en te spreken. Zulke stadskerk kan bijv. gezamenlijke evangelisatie opzetten en een grootse campagne organiseren waar de stad niet naast kan kijken, een gezamenlijk sociaal dienstbetoon in de stad starten dat véél sterker is dan tien kleine projecten, een gezamenlijke 24-uurs-gebedsketting of aanbidding beginnen enz. In de werkelijkheid is de kerkelijke kaart totaal anders opgebouwd, nl. éérs gegroepeerd in denominaties en

theologische stromingen. De meeste kerken hebben een sterkere band met hun zusterkerk (van dezelfde denominatie) 100 km verder dan met de buurgemeente in hun straat.

Zolang elke kerk en denominatie alleen op zichzelf werkt, lijken we op de toestand in de tijd van de richters in het O.T. Omdat er geen centraal gezag was en de twaalf stammen elk op zich leefden, kwamen ze elkaar niet te hulp bij een aanval van buitenaf. Het "**stammendenken**" (tribalisme) verzwakt de nationale eenheid. Een apostel van nationaal niveau kan de autoriteit krijgen om de stammen bij elkaar te roepen en het land te zuiveren van de vijand.

Eenheid onder christenen is altijd gelinkt aan een levende Persoon, nooit aan een (dood) principe: er is **geen ware eenheid buiten Christus** omdat Hij "de Waarheid" is. Daarom is het onmogelijk één te zijn als we niet **door dezelfde Geest gevuld**, geïnspireerd en geleid worden. Daarom ook is het moeilijker om eenheid te beleven met een christen die méér van zijn kerk (en al haar vertrouwde tradities) houdt dan van Jezus zelf.

"**Zalig de vredestichters**", zegt Jezus: de mensen die samenbrengen, die de brug oversteken, de hand reiken, actief verzoenen... Zij zijn van een zeldzaam kaliber, want het vraagt veel nederigheid, zachtmoedigheid, geduld en volharding: het vraagt het geloof en de liefde van God zelf. Eenheid is nodig op alle niveaus, lokaal, regionaal, maar zeker ook **op landelijk niveau**: dit heeft hetzelfde belang als een **nationaal leger**. Als elke lokale afdeling op

zichzelf functioneert, los van de andere en los van het nationale hoofdkwartier, kan er nooit een grote oorlog gewonnen worden. Gemeenten die denken: "Wat levert samenwerking ons op?", zouden het ook eens anders kunnen bekijken: "Waarmee kunnen wij onze zustergemeenten zegenen?" Eenheid onder christenen geeft een **enorm versterkende kracht** aan hun getuigenis en gebed: hier geldt niet $1 + 1 = 2$, maar: "*Vijf van u zullen 100 achtervolgen, en 100 van u zullen 10.000 achtervolgen*" (Leviticus 26:8). Achter diepe hartseenheid zit een **geestelijke dynamiek** die bepaalde hemelse wetten in werking zet, waarvan we de kracht nog maar veel te weinig ervaren hebben. Eénheid maakt **onoverwinnelijk**: reeds bij de toren van Babel zei God al: "*niets zal voor hen nog onuitvoerbaar zijn*" (Gen. 11:6). Als dat toen ten kwade werkte, werkt dat zeker ook ten goede!

Enheid kost veel, ja zeker, maar verdeeldheid kost ons véle malen méér!

Om aan eenheid te werken, moeten we soms **heel praktisch** beginnen. Het is vaak veel gemakkelijker dan we denken, omdat het bestaat uit **kleine stapjes**: bijv. de voorganger van de naburige kerk uitnodigen voor een kopje koffie, hem vragen als gastspreker, regelmatig samen bidden, een **bemoedigend woord**, oprechte belangstelling, dienstbaarheid bewijzen. Als theologie nog ver van elkaar staat, kan een gezamenlijk sociaal of praktisch project soms de brug zijn. Soms moeten we onze eigen lokale programma's durven ondergeschikt maken aan regionale initiatieven.

De hemelse bruid (de Gemeente) in Openbaring 21 is stralend, vol van Gods heerlijkheid: ook de relaties zullen er van superieure, bovenaardse kwaliteit zijn. In elke christelijke ziel hoort **een diepe hunkering** te zijn naar zulke hemelse eenheid met alle christenen! Het is onze bestemming en daarvoor zijn we geschapen! Dit is ook geen loze droom of een ijle utopie, maar zal ooit de uiteindelijke realiteit zijn. God heeft de huidige gemeente bedoeld als **gemeenschap van de toekomst**, een prototype, een model voor de wereld, een voorproefje van de hemel, een stukje van Gods koninkrijk dat op aarde al een realiteit wordt. Als wij (met onze aardse ogen) naar de gemeente kijken zien we veel verdeeldheid, scheuren en barsten. Maar God ziet - nu al - met zijn goddelijke ogen (een bril van een oneindig geloof) de échte, eeuwige realiteit, het heerlijke eindresultaat: **een stralende bruid zonder vlek of rimpel!** (Ef. 5:27)

Besluit: diepe eenheid met mensen beleven is heerlijk, maar de weg ernaar toe is soms aartsmoeilijk. En toch bestaan er eenvoudige principes, door de Bijbel aangereikt, om hierin te groeien, net zoals een kleine sleutel een grote deur met een "klik" kan openen ...

Kortom, zonder Hem is eenheid absoluut onmogelijk, met Hem kan het hemels eenvoudig zijn.

BIJLAGE 1: de Evangelische Relationele Code (Evangelische Alliantie Vlaanderen)

BIJLAGE 2: Petitie: "Manifest voor eenheid" (tekst mits kleine wijzigingen overgenomen van www.wijkiezenvooreenheid.nl, een gelijkaardig initiatief in Nederland op 25 juni 2009, ondertekend door meer dan 2600 christenen

Dit boekje is in eerste instantie gericht tot de **leiders** in het Lichaam van Christus, maar zal ook inspirerend zijn voor elke christen die wil groeien in visie.

De schrijver, Ignace Demaerel, zetelde zes jaar in het bestuur van de Evangelische Alliantie Vlaanderen. De tekst werd nagelezen en aangevuld door verschillende vooraanstaande leiders in ons land: Wout van Wijngaarden, John van der Dussen, Herman Spaargaren, Koen Celis, Kris Vleugels, Willy De Vylder, Sebastian Hoquet, Philip Quarles van Ufford, Levi Verstraeten

Tips voor gebruik

Dit boekje kan u persoonlijk gebruiken als dagboekje om over de teksten te mediteren.

Bepaalde stukjes kunnen geschikt zijn als opening voor een vergadering.

U kan het aanwenden voor een serie bijbelstudies voor de leiding of voor de gemeente.

De vragen kunnen dienen voor zelfevaluatie of voor een groepsgesprek.

De gebedsonderwerpen zijn voedsel voor gebedsgroepen of gebedsavonden.

Om het geheel praktisch te maken zijn er nog **11 tips, 21 gespreksvragen en 36 gebedsonderwerpen** aan toegevoegd.

Bestellen?

Dit boekje wordt door de EAV gratis verspreid (één exemplaar) onder alle aangesloten gemeenten. Het kan door alle geïnteresseerden ook besteld worden (prijs 5 €; + verzending = 6,50 €; voor bestelling van grotere aantallen, contacteer ons):

(1) **Pray4belgium**, Achille Detiennestraat 38, 1030 Brussel; e-mail: pray4belgium@scarlet.be; Bankrekening: BE69 9796 3530 8878

(2) **Evangelische Alliantie Vlaanderen**, Boomlaarstraat 12, 2500 Lier; e-mail: info@EAVlaanderen.be; Bankrekening: BE88 9796 0671 9241

"Wie dit boekje op de plank zet zonder het te lezen, draagt een grote verantwoordelijkheid. Wie het leest een nog grotere. Als wij als zelfverklaarde oprechte christenen niet streven naar onderlinge eenheid hebben we de wereld niets te vertellen."

Kris Vleugels
(ex-voorzitter Evangelische Alliantie Vlaanderen)